

Anania și Safira

Anania și Safira

(Fapte 5.1-11)

În Fapte se relatează despre două perechi: Anania cu Safira și Acuila cu Priscila. Biblia nu ne spune dacă aceștia aveau sau nu copii. Relatarea despre Anania și Safira o găsim în Fapte 5.1-11: „Dar un bărbat cu numele Anania, împreună cu Safira, soția lui, a vândut o proprietate și a oprit din preț pentru sine, știind și soția; și, aducând o parte, a pus-o la picioarele apostolilor. Dar Petru a spus: «Anania, de ce ți-a umplut satan inima, ca să minți pe Duhul Sfânt și să oprești pentru tine o parte din prețul ogorului? Dacă rămânea nevândut, nu rămânea al tău? Și, fiind vândut, nu era prețul lui în puterea ta? Pentru ce ți-ai pus în inimă fapta aceasta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.» Și Anania, auzind cuvintele acestea, a căzut jos și a murit. Și mare frică i-a cuprins pe toți cei care au auzit. Și cei mai tineri, ridicându-se, l-au înfășurat și, ducându-l afară, l-au înmormântat. Și a fost că, după aproape trei ore, a intrat și soția lui, neștiind ce se întâmplase. Și Petru i-a răspuns: «Spune-mi dacă ai vândut ogorul cu atât.» Și ea a spus: «Da, cu atât.» Și Petru i-a zis: «Pentru ce v-ați înțeles împreună să ispitiți pe Duhul Domnului? Iată, picioarele celor care l-au înmormântat pe soțul tău sunt la ușă și te vor duce afară.» Și ea a căzut îndată la picioarele lui și a murit. Și tinerii, intrând, au găsit-o moartă; și, ducând-o afară, au înmormântat-o lângă soțul ei.”

Această întâmplare ne transpune în perioada de început, epoca de prosperitate a Adunării lui Dumnezeu. Domnul Isus murise, înviase și Se înălțase la cer. În ziua de Rusalii coborâse din cer Duhul Sfânt, pentru a locui în inima tuturor celor care crezuseră și formau Adunarea. Aceasta creștea rapid. Credincioșii erau una și se comportau cu dragoste unii față de alții. Nimeni nu avea nevoi. Cei bogați își vindeau averile lor, pentru a-i putea ajuta pe cei săraci. S-a afirmat că primii creștini erau comuniști. Nu este așa, pentru că ei nu au plecat de la principiul că averea ar fi un păcat, ei nu învățau: „Ce este al tău, este și al meu”, ci ei trăiau conform principiului: „Tot ce este al meu, este și al tău.”

Dumnezeu Duhul Sfânt locuia în Adunare. Duhul locuia și în inimile credincioșilor. Trupurile lor erau un templu al Duhului Sfânt. Duhul era puterea care acționa în viața lor. Cei care nu aparțineau Adunării vedeau acest lucru și vorbeau despre aceasta, iar Numele lui Dumnezeu era proslăvit prin aceasta. Mai era cineva care vedea acest lucru, dar care nu se bucura; din contră, a dat naștere la o dușmănie mare: era diavolul. Așa cum face întotdeauna, el a încercat și aici să distrugă această lucrare a lui Dumnezeu. El dorea să-și atingă scopul dând naștere la prigoane contra apostolilor. Prin aceasta nu a reușit nimic. Atunci a încercat să-i conducă pe credincioși la păcat. Această relatare ne arată rezultatele.

Ce păcat au făcut Anania și Safira? Nu era un furt ca cel făcut de Acan la începutul istoriei poporului Israel în țara Canaan. Anania și Safira au văzut cum Iosif (Barnaba) vânduse un ogor, iar prețul lui îl adusesse apostolilor, pentru a fi împărțit între săraci. Și alții făcuseră la fel și culeseră apreciere și laude. Dar nimeni nu era obligat să facă așa ceva, nici Anania și Safira nu erau obligați la așa ceva. Ei erau liberi să-și vândă sau să-și păstreze averea. Ei erau liberi să facă ce doresc cu prețul averii lor. Păcatul lor a fost că ei pretindeau că au dat totul, dar în secret păstrasera o parte din preț. Gândeau că astfel vor avea parte de aceeași onoare ca ceilalți.

Petru numește aceasta: mințire a Duhului Sfânt, și astfel mințirea lui Dumnezeu, ceea ce era mult mai grav decât mințirea oamenilor. Era o faptă rea pe care și-o propuseseră în inima lor, sădită acolo de diavolul. Ei nu au fost surprinși de acest păcat, ci l-au făcut „premeditat”. Îl făcuseră într-un timp în care Duhul Sfânt lucra atât de activ în Adunare. Aceasta făcea ca păcatul lor să fie cu atât mai grav. Prin aceasta, răul lor a devenit un „păcat spre moarte”.

Ioan scrie în epistola sa: „Este un păcat spre moarte: despre acela nu spun să se roage” (1 Ioan 5.16). Nicăieri în Biblie nu ni se dă o descriere mai exactă a „păcatului spre moarte”. În 1 Corinteni 11.27-32 găsim doar o referire la acesta. A mânca pâinea și a bea paharul în chip nevrednic la Cina Domnului a fost cauza pentru care între credincioși erau mulți slabi și bolnavi, și mulți adormiseră. Aceasta se petrecuse sub mână disciplinară a Domnului. Apostolul adaugă: „Pentru că, dacă ne-am judeca noi înșine, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea” (1 Corinteni 11.31, 32).

Există cazuri de păcat în care Adunarea trebuie să exercite disciplină (1 Corinteni 5), iar altele în care Dumnezeu Însuși intervine. Ambele acțiuni au ca scop ca duhul să fie salvat în ziua Domnului Isus. Safira a avut posibilitatea să recunoască păcatul ei, dar ea a stăruit în rău și a fost lovită de aceeași judecată ca soțul ei. Este bine să obser-văm că în acest caz nu este vorba despre disciplina pe care o exercită Adunarea, nici despre autoritatea apostolică, ci despre o intervenție nemijlocită a lui Dumnezeu. Câteodată se spune că Anania și Safira nu erau cu adevărat întorși la Dumnezeu. Atunci însă nu ar fi existat atenționarea pentru noi, și am fi putut gândi că nouă nu ni s-ar putea întâmpla așa ceva grav. Judecata începe de la Casa lui Dumnezeu. Acest lucru are valabilitate și acum, și aceasta este altceva decât judecata viitoare asupra necredincioșilor.

Asupra întregii Adunări a venit o mare teamă. Și noi ar trebui să avem acest simțământ având în vedere acest păcat al fățărniciei. În discursul lung al Domnului Isus pe care îl citim în Luca 12, se spune la început că El a început „să zică întâi ucenicilor Săi: Fiți atenți la aluatul fariseilor, care este fățărnicia; și nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit, nici ascuns, care nu va fi cunoscut; de aceea, orice ați spus la întuneric va fi auzit la lumină și ce ați vorbit la ureche, în cămăruțe, va fi predicat de pe acoperișuri” (1-3). Domnul nu spune aceste cuvinte fariseilor, ci ucenicilor Săi. Și ei erau predispuși spre acest rău și puteau fi învinși de el. La fel este și în cazul nostru. În acest capitol citim multe atenționări ale Domnului, dar El indică în primul rând spre păcatul fățărniciei.

Acest păcat este primul rău pe care diavolul îl introduce în Adunare, continuând apoi cu această acțiune. În cele șapte scrisori din Apocalipsa citim cum Domnul judecă cu ochiul Său atotvăzător cele șapte adunări: „Dar am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Amintește-ți deci de unde ai căzut și pocăiește-te și fă lucrările dintâi” (Apocalipsa 2.4, 5). Acestea erau lucrări făcute din dragoste pentru Domnul. Acestea aveau valoare pentru El. Anania și Safira au renunțat probabil la jumătate din averea lor. Dar nu avea valoare pentru El, dacă acest lucru era făcut din înfumurare și laudă de sine, în timp ce lipsea dragostea.

Din păcate, Domnul a trebuit să constate același păcat în toate scrisorile. În ultima scrisoare, Îl auzim spunând: „Pentru că spui: Sunt bogat și m-am îmbogățit și n-am nevoie de nimic! Și nu știi că tu ești cel nenorocit și de plâns și sărac și orb și gol; te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să fii bogat, și haine albe, ca să fii îmbrăcat și să nu se arate rușinea goliciunii tale, și alifie pentru ochi, să-ți ungi ochii, ca să vezi. Eu îți mustru și îți disciplinez pe toți câți îi iubesc; fii plin de râvnă deci și pocăiește-te!” (Apocalipsa 3.17-19). El nu exercită această disciplină în același mod, ca la Anania și Safira. Trebuie să fim mulțumitori că Dumnezeu nu pedepsește acum orice comportament fățarnic sau alte păcate în Adunarea Sa ca păcate spre moarte.

Dacă am compara cuvintele Domnului din Luca 12.3 cu întâmplarea din Fapte 5, suntem surprinși de concordanța deplină. Gravitatea mare cu care Domnul avertizează cu privire la păcatul fățarniciei, severitatea cu care El judecă acest păcat în prima adunare din Ierusalim și cu care apostrofează adunarea din Laodiceea, ne constrâng să luăm foarte în serios acest păcat. Avem nevoie de alifie pentru ochi de la El, pentru a putea vedea bine. Fățarnicia în inimă și în viață ne fură adevărata privire spre El, unii pentru alții și pentru semenii noștri.

Sunt convins că aceasta este de cea mai mare importanță și pentru viața de căsnicie și de familie. „De aceea, orice ați spus la întineric va fi auzit la lumină și ce ați vorbit la ureche, în cămăruțe, va fi predicat de pe acoperișuri” (Luca 12.3). Aceste cuvinte ale Domnului nu au fost necunoscute lui Anania și Safirei. Dar n-au ținut cont de ele. Avertizarea s-a împlinit ad litteram în cazul lor. Sărmani oameni! Ei au primit o îndurare atât de mare ocupând un loc binecuvântat în adunare, și totuși au căzut!

Cei doi au stat probabil în cameră, în dormitor și au discutat: Acest Iosif și-a vândut moșia și a pus întregul ei preț la picioarele apostolilor. Astfel, banii pot fi folosiți pentru a ușura soarta multor săraci. Acum a primit de la apostoli numele frumos de „Barnaba”: fiu al mângâierii.

Ce loc de onoare ocupa el în adunare, considerau Anania și Safira. Împreună au cugetat atunci și și-au spus: și noi avem o avere. Ce ar fi să facem cu ea la fel ca Barnaba? Dar să dăm totul? Ce ar fi dacă am păstra pentru noi jumătate? Ei vor fi atunci apreciați ca fiind la fel de altruști și de darnici ca ceilalți care au dat totul. Cine ar ști că ei au fost atât de șmecheri să pună deoparte câteva parale pentru zile negre? Desigur, nimeni! Pereții dormitorului nu au urechi! Nimeni n-ar putea auzi sfatul lor în șoaptă. Secretul lor nu va fi descoperit nicio dată.

Apoi și-au pus în aplicare planurile. Oare conștiința lor nu i-a atenționat, când Anania și-a luat rămas-bun de la soția sa și s-a dus cu o parte din bani la apostoli, după ce cealaltă parte au pus-o bine?

Lui Petru i s-a descoperit secretul lor. „Anania, de ce ți-a umplut satan inima, ca să minți pe Duhul Sfânt...?” I-a întrebat el cu severitate. Petru știa că diavolul este inițiatorul tuturor relelor. El a fost inițiatorul răului la Eva în paradis, așa a fost întotdeauna și va fi până la sfârșitul lui, când Dumnezeu îl va arunca în focul cu pucioasă, pregătit pentru el și îngerii săi. Dar aceasta nu l-a scutit pe Anania, la fel de puțin ca pe Eva, cu multe secole înainte. Dacă ar fi recunoscut primele șoapte și s-ar fi împotrivit diavolului! El însă a lăsat ca dorința să prindă rădăcină în inima lui, iar la sfârșit i-a permis diavolului să ocupe locul asupra căruia numai Domnul are dreptul. Cunoaștem sfârșitul său și cel al Safirei, care a stăruit în aceeași minciună. Când au cugetat tot planul lor, nu s-au gândit oare că Dumnezeu cunoaște toate sfaturile inimii și că la timpul Său le va descoperi?

Ce are să ne spună nouă, familiilor din timpul de astăzi, această istorie? Și noi ne sfătuim în camerele noastre. Trebuie să și facem acest lucru! Dacă Dumnezeu ne-a dat copii, ne sfătuim cu privire la educația copiilor noștri. Discutăm despre problemele pe care le aduce munca și serviciul nostru cu sine. Căutăm noi în muncă și serviciu satisfacția noastră și onoare la oameni? Suntem conștienți că Dumnezeu ascultă aceste sfaturi secrete? Sau mai bine spus, Îi acordăm Lui primul loc în toate cugetările noastre? Este Cuvântul Său etalonul pentru întreaga noastră acțiune? Sau ne lăsăm conduși numai de „mintea noastră sănătoasă”? Această întâmplare despre Anania și Safira ne pune în fața întrebării: Cum trebuie să ne administrăm averea noastră și cum să ne folosim venitul nostru?

Am văzut că aceasta nu era o problemă pentru credincioșii din acele zile. Am auzit spunându-se că acest comportament nu a fost înțelept, deoarece a avut ca urmare faptul că toți iudeii credincioși au ajuns să aibă nevoie de ajutor și trebuia să se strângă pentru ei în alte părți. Totuși au acționat conform cuvântului Domnului din Luca 12.33 și astfel și-au câștigat o comoară netrecătoare în cer, unde „hoțul nu se apropie, nici molia nu strică. Pentru că, unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”. Dacă această comoară este pentru noi pe pământ, urmarea va fi o gândire pământească. De aici va apărea ușor lăcomia de bani, care este considerată unul din cele mai grave păcate în 1 Corinteni 5.10, 11 și 6.10.

Auzim câteodată expresia că banii sunt rădăcina tuturor relelor. Nu este adevărat. Cu banii se poate face mult bine. În 1 Timotei 6.10 scrie: „Pentru că iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele; după care unii, umblând, s-au rătăcit de la credință și s-au străpuns pe ei înșiși cu multe dureri.” În versetul precedent se spune: „Dar cei care vor să fie bogați cad în ispită și în cursă și în multe pofte nebune și vătămătoare, care îi afundă pe oameni în ruină și în pieire.” Dar există și credincioși, cărora Dumnezeu le-a încredințat bogății. Pentru ei scrie în versetele 17-19: „Poruncește celor care sunt bogați în veacul de acum să nu se mândrească, nici să nu se încreadă în nesiguranța bogățiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele; ca să facă binele, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să dea, strângându-și pentru viitor o temelie bună, ca să apuce adevărata viață.”

În Evrei 13.16 citim: „Dar nu uitați de binefacere și de dărnicie, pentru că astfel de jertfe Îi plac lui Dumnezeu.”

În Vechiul Testament găsim o normă pentru dăruire: iudeii trebuiau să dea a zecea partea din veniturile lor pentru slujba lui Dumnezeu. Din aceasta erau întreținuți leviții, care la rândul lor trebuiau să dea din aceasta 10% preoților. Aceasta era minimul pentru dăruire. Pe lângă aceasta erau și jertfele de bunăvoie și darurile pentru săraci. În Noul Testament nu găsim prevăzută o astfel de normă. Nici nu mai este posibil, pentru că noi nu stăm sub lege, ci sub har. Dar mă gândesc că ar fi un har înțeles greșit și ineficient, dacă dăruirea noastră ar rămâne sub minimul a ceea ce trebuia să dea poporul pământesc al lui Dumnezeu.

Pe lângă textul citat, doresc să amintesc și textele din 2 Corinteni 8 și 9, două capitole dedicate în întregime dăruirii, care la fel nu conțin niciun principiu legal. Pavel le prezintă credincioșilor din Corint pe macedonieni ca exemplu, în care harul lui Dumnezeu acționase în așa fel, încât în ciuda sărăciei lor au prisosit spre bogăția dărniciilor lor. Ei chiar ceruseră să participe la strângerea darurilor, și au contribuit din propria lor inițiativă și peste posibilitățile lor. Secretul lor era că ei crezuseră în Hristos, care Se dăruise pentru ei. Atunci ei s-au dăruit mai întâi Domnului și apoi, mânați de dragoste, s-au dăruit și altora. Pentru ei nu se puneau întrebările: Cât trebuie să dau?, ci: Cât pot să dau?

În capitolul 9, versetul 7 citim: „Fiecare să dea după cum s-a hotărât în inimă, nu cu părere de rău sau de nevoie, pentru că Dumnezeu îl iubește pe acela care dă bucuros.” Dacă dragostea lui Hristos ar fi avut un astfel de loc în inima lui Anania și a Safirei, nu ar fi murit de o moarte atât de groaznică. Dacă îi dăm lui Hristos primul loc în inimile noastre, atunci diavolul nu poate avea nicio influență asupra noastră. Atunci nu va fi loc nici pentru aluatul fățărniciei fariseilor. În cuvintele repetate de șapte ori „Vai de voi”, Domnul Isus a subliniat fățărnicia acestor oameni și a rostit judecata Sa asupra lor (Matei 23). Domnul a asemănat învățătura și practica lor cu aluatul, care este în Biblie întotdeauna o imagine a răului. Când copiii lui Israel au sărbătorit paștele în Egipt, au trebuit să curețe casele lor de aluat, pentru că acesta nu era permis să existe în case. Pavel îi îndeamnă pe credincioși să dea deoparte aluatul: „De aceea să ținem sărbătoarea nu cu aluat vechi, nici cu aluat de răutate și de viclenie, ci cu azimele curăției și ale adevărului” (1 Corinteni 5.8).

Fariseii dădeau exact zeciuiala din toate. Era bine; dar ei făceau milostenie și rosteau în public rugăciuni lungi, pentru a fi lăudați de oameni pentru evlavia lor. Aceasta era greșit, era păcat!

Iar noi? Sunt casele noastre fără aluat? Trebuie să aplicăm aceasta din punct de vedere spiritual. Cum ne comportăm unii cu alții ca soț și soție? Suntem sinceri unii față de alții în dragoste altruistă sau își are locul acolo fățărnicia? Ce se găsește în biblioteca noastră? Suntem înclinați să ne prezentăm mai bine în fața lui Dumnezeu și a oamenilor decât suntem de fapt.

În ce atmosferă cresc copiii noștri? Este atmosfera impregnată de sinceritate și adevăr, sau ne prefacem? Copiii urmăresc cu atenție totul sau își dau seama intuitiv. Copiii noștri nu sunt mai buni sau mai răi decât noi. Ei sunt mai slabi și mai vulnerabili și au nevoie de conducerea și exemplul nostru.

Cu privire la farisei, Domnul a trebuit să le spună oamenilor: faceți după cuvintele lor, și nu după faptele lor. Să nu se aplice aceste cuvinte la noi, ca părinți! Să respingem dăruirea fariseilor ca fățărnicie! Dar să nu ne determine aceasta să nu dăm nimic sau puțin! Pavel spune că dăruirea este o binecuvântare. Sunt binecunoscute cuvintele Domnului: „Este mai fericit să dai, decât să primești.” Este păcat să constatăm că mulți oameni, din păcate, și credincioși, sunt mulțumiți cu binecuvântarea primirii și nu se gândesc deloc la binecuvântarea dăruirii. Să-i includem și pe copiii noștri în dăruire!

Văd câteodată tați dându-le micuților lor ceva bani pentru a-i pune în pungă. Și eu am făcut așa. Copiii fac acest lucru cu plăcere. De ce să nu le acordăm această bucurie? Dar să nu gândim că în acest mod vor învăța ce este dăruirea. Acest lucru îl vor învăța abia după ce le vom explica, când vor fi mai mari, cum să lucreze cu banii de buzunar sau cu banii câștigați de ei înșiși. Atunci vor trebui să învețe să dea din aceștia o parte pentru Domnul, care este cel mai bun Prieten al copiilor.

În urmă cu mult timp am primit de la un elev, dacă îmi aduc bine aminte, o sumă de 35 de guldeni. El împărțise câteva luni ziare într-o zonă a orașului și strânsese banii. Ceea ce câștigase dorea să dea pentru misiune. M-a rugat să dau eu banii mai departe. Am făcut-o cu bucurie pentru acest băiat și i-am considerat fericiți pe părinții lui, pentru că îl educaseră în acest sens. O veche zicală spune: Ce înveți în copilărie, nu vei uita la bătrânețe.

În încheiere încă ceva din cartea Proverbe a înțeleptului împărat Solomon: „Onorează pe Domnul cu avutul tău și cu cele dintâi roade din tot venitul tău: astfel grânarele ți se vor umple cu belșug și teascurile tale se vor revărsa de must” (Proverbe 3.9, 10). Aceasta este cu totul altceva, decât a folosi veniturile pentru a-ți înmulți averea, ceea ce pare să fie idealul pentru mulți oameni. Puțini dintre noi sunt țărani sau viticultori, dar Dumnezeu își va împlini promisiunea și va binecuvânta pe toți copiii Săi pentru ceea ce Îi jertfesc.

Copiii lui Israel trebuiau să dea din primele roade. Mai întâi Dumnezeu - acesta să fie idealul! Cine are un câștig săptămânal sau lunar, ar face bine ca de la început să pună deoparte pentru Domnul în funcție de câștigul său și de ceea ce s-a hotărât în inima sa (1 Corinteni 16.2; 2 Corinteni 9.6-8). Dăruirea din primele roade este mai bună decât dăruirea din ceea ce a mai rămas.

clickbible.org